

lykkedes på den ekstraordinære generalforsamling at nå til enighed om en fortsættelse af FN-operationen efter de af sikkerhedsrådet og generalsekretæren udstukne retningslinjer, og de afrikanske stater havde i vid udstrækning været enige om hensigtsmæssigheden af, at al international hjælp ydedes Congo gennem FN.

Den separatistiske bevægelse i Katanga kunne være en kilde til uro og utilfredshed, men der bestod en omfattende og fast opinion imod Katangas udskillelse fra Congo, og den indflydelse i modsat retning, som visse belgiske kredse med interesser i Katanga havde udøvet, kunne ikke i det lange løb gøre sig gældende heroverfor.

Han fandt, at generalsekretæren havde indtaget en korrekt holdning over for de rivaliserende congolesiske ledere, der hver især gjorde krav på at repræsentere Congos lovlige regering, og afviste det fra forskellig side fremførte synspunkt, at FN-styrkerne i Congo burde have været stillet til den congolesiske regerings disposition eller have været anvendt med henblik på løsningen af de indrepolitiske konflikter i Congo.

Under sin gennemgang af nuderstningsproblemerne gav udenrigsminister Undén udtryk for, at der muligvis lettere ville kunne gøres fremskridt henimod en almindelig og fuldstændig afrustning under effektiv international kontrol, såfremt de forberedende undersøgelser „afpolitiseredes“; det ville være ønskeligt, at generalforsamlingen gav timagtskomiteen — hvis sammensætning måske kunne modificeres, og som burde bringes inden for FN's rammer — sådanne direktiver, at en rationel tilrettelæggelse af dens arbejde blev tilvejebragt ved at henskyde en række spørgsmål af præliminær natur inden for det samlede kompleks af afrustningsproblemer til behandling i ekspertgrupper.

Den sydafrikanske Unions udenrigsminister *Eric H. Louw* udtalte sig hovedsagelig om Afrikas problemer og sagde bl. a., at den pro-sovjetiske tilbøjelighed hos nogle af de afrikanske delegationer viste, at kommunismens „frieri“ havde været noget af en succes. Han udtalte videre, at ordet „afrikansk“ var rent geografisk uden nogen etnografisk betydning; der var ikke nogen afrikansk race som sådan, og med hensyn til racemæssig oprindelse, sprog og sædvaner

var de afrikanske stater og territorier lige så forskellige fra hinanden, som landene i Europa og Asien var indbyrdes forskellige.

Han beklagede, at uroen i Sydafrika ikke begrænsedes til kommunistisk aktivitet, men også fremkaldtes af expatrierede personer, og angreb derefter de stater, der anklagede Sydafrika, bl. a. Indien, Irak, Liberia m. fl., hvis indre forhold han kritiserede.

Udenrigsministeren hævdede, at størstedelen af de lande, der havde foreslået spørgsmålet om Den sydafrikanske Unions racepolitik optaget på 15. plenarforsamlings dagsorden, ikke mødte med „rene hænder“, idet de ikke selv iagttog de i FN-pagten artikel 55 og menneskerettighedsdeklarationen nedfældede principper. Også Norge og Sverige blev angrebet. Han citerede artikler fra den norske og svenske presse og gjorde gældende, at samerne (den lappiske befolkning) i de to lande blev udsat for diskrimination og undertrykkelse.

Blandt andre formanden for den *svenske* og den *norske* FN-delegation imødegik kortfattet disse anklager og udsendte senere erklæringer, hvori påstanden om, at der udøves race-diskrimination over for den samiske befolkningsgruppe, afvistes.

Under sit sidste indlæg i forsamlingen, den 13. oktober, inden sin afrejse fra New York vendte ministerpræsident *Khrushchev* tilbage til sine angreb på generalsekretæren. Han understregede, at der ikke var tale om noget personligt spørgsmål. Forholdet var det, at han selv var kommunist, medens *Hammar skjöld* repræsenterede storkapitalen. *Hammar skjöld* repræsenterede en vis statsgruppes interesser og tilgodeså på udmærket måde disse landes interesser. Dette kunne man tydeligt nok se i Congo.

Han omtalte en rotur på Sortehavet med *Hammar skjöld*, og *generalsekretæren* tog umiddelbart efter ordet for at udtale håb om, at han ved lejlighed kunne gøre gengæld og vise ministerpræsident *Khrushchev*, at han forstod at ro en båd og kun at følge sit eget kompas.

Kort før generaldebattens slutning den 17. oktober fremsatte generalsekretær *Hammar skjöld* en erklæring om FN's virksomhed i Congo.

Generalsekretæren udtalte indledningsvis, at der under generaldebatten var blevet